

[Bernhard Baunsgaard]

den holdning, som det har nu, havde der været flertal i Folketinget for at gennemføre det dengang. Det er derfor en forkert opfattelse, hvis man tror, at det specielt er et angreb på hr. Henning Rasmussen eller hr. Ole Espersen. Nej, det er et angreb på, at socialdemokratiet, først når det kommer i opposition, kan indse det fornuftige i det, der for 3 år siden blev sagt om det her.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det skal være meget kort. Jeg er glad for, at hr. Jimmy Stahr erkender, at dette forslag er tyndbenet. Jeg tror nok, det er en lidt forkert opfattelse, hvis hr. Jimmy Stahr tror, at udvalgsarbejdet skal bruges til at forbedre tyndbenede socialdemokratiske forslag. Det er normalt ikke det, udvalgsarbejdet skal benyttes til, og jeg må for en gangs skyld give hr. Bernhard Baunsgaard ret. Det er jo reelt sådan, at når socialdemokratiet kommer i opposition, går der et stykke tid, og så kommer man med sådan noget tyndbenet noget som dette, så vil man ligesom prøve at vise sig fra en anden side. Det er jo det reelle, og man slipper hver gang meget dårligt fra det.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan berolige hr. Jimmy Stahr med, at jeg i hvert fald ikke skal deltage i nogen form for overfald på ham og heller ikke på tidligere socialdemokratiske justitsministre. Jeg har til brug for debatten her gennemlæst, hvad de har sagt, taget det til mig med den kyndige vejledning, der jo ligger i, hvad hr. Henning Rasmussen og hr. Ole Espersen har sagt om den sag, der giver anledning til dette forslag, og det er ikke min opgave at efterforske motiver. At der er skiftet standpunkt, behøver vi jo ikke at diskutere, for det er jo ganske klart efter det, der er blevet sagt tidligere i forhold til nu.

Derimod er der en anden form for efterforskning, der må interessere mig noget i forbindelse med forslaget.

Fru Grethe Kindberg Jørgensen var, synes jeg, meget rigtigt inde på nogle synspunkter om den risiko, der kan opstå, for ikke at kunne finde frem til de rette skyldige, hvis man destruerer materiale, og dette at destruerede materiale er jo ikke alene et økonomisk spørgsmål – det er det også, det var fru Ebba

Strange, der var inde på det – men det er også spørgsmålet, om de beviser, det materiale, man har brug for, når sagen videreføres, er gået tabt eller man kan få det frem igen. De følsomme oplysninger kan være indeholdt i politirapporter og mange andre ting, og hvis man på grund af en bestemmelse, som gennemføres i henhold til dette beslutningsforslag, skal destruere det hele, har man ikke det bevismateriale, man havde engang.

Jeg ved ikke, hvor mange sager der genoptages efterforskningsmæssigt. Det er jo ikke noget, der føres statistik over, for det er jo ikke ualmindeligt, at man rejser en sag, efterforskningsmæssigt samler materiale og så ikke kan komme længere, i hvert fald ikke så langt, at man kan sigte nogen eller gennemføre et bevis over for en sigtet. Det var i den forbindelse, jeg nævnte Trigonsagen. Jeg sagde udtrykkeligt, at det vel ikke så meget er oplysninger af den art, hr. Jimmy Stahr har tænkt på med sit forslag, men vi har altså haft et tilfælde, vi har diskuteret her, hvor jeg har forstået, at alle siger: ja men det er da godt, at efterforskningen fortsætter i den sag, og at der finder en sigtelse sted. Der har man selvfølgelig brug for det, der tidligere er oplyst i sagen, og sådan er det jo også i alle de andre.

Jeg synes i hvert fald ikke, man skal bebrejde politiet, at de, f. eks. i en drabssag, ikke giver tabt, fordi de ikke kan komme længere i de første måneder, efter at drabet har fundet sted, men at de måske formindsker efterforskningen, men holder fast i den og, når der så dukker en oplysning frem, viderefører sagen. Jeg går i og for sig ud fra, at alle må være interesseret i, at en morder ikke går fri, og det er jo ikke overdrevet at sige, at det kan være i forbindelse med sager af den art, oplysningerne skal til.

Jeg synes også gerne, jeg vil sige: spørgsmålet om genoptagelse af en sag er jo ikke alene et spørgsmål af interesse for anklagemyndigheden. Vi har jo bestemmelsen om klageretten, der giver mulighed for genoptagelse i den dømtes interesse, og da kan det være uheldigt for den dømte og for den advokat, der skal søge sagen optaget ved klageretten for at få en ny domsforhandling, hvis materialet ikke er til stede. Det er disse drøftelser, jeg mener vi er nødsaget til at have.

Jeg er ikke ganske klar over i øvrigt, hvad der menes med udtrykket »straffesagens af-